

[Fibiger.]

faar, er det saa fuldkommen givet, at Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag efterhaanden vil betyde en faktisk Konfiskation af Jordværdierne og et Rov fra de nuværende Besiddere af fast Ejendom; man vil ikke, saaledes som tidligere, tage Jord fra dem og give dem Erstatning derfor, men man vil efterhaanden konfiskere Værdierne, altsaa tage Jorden uden at yde Erstatning.

Vi ser i dette Lovforslag en fuldkommen Bekræftelse paa, at vi har haft Ret i de Advarsler, vi Gang paa Gang har fremsat saavel i 1922 som i Rigsdagssamlingerne 1924—25 og 1925—26, naar Grundskyld blev debatteret i den høje Rigsdag. Vi kan ikke kraftigt nok understrege, hvad Udtalelser paa andre Omraader, der er fremsat i den sidste Tid, giver mig Anledning til at fremhæve, at det, det gælder om, naar nye farlige Principper søges gennemført, ikke er at optage en Forhandling om at gennemføre Principperne i en mildere Form, men at yde haardnakket Modstand mod selve Princippernes Indførelse.

Jeg tror at kunne sige, at vi fra konservativ Side er uden Skyld i, at den danske Rigsdag saavel i 1922 gennemførte Grundskylden som ved Loven af 31. Marts 1926 gennemførte den kommunale Grundskyld. Vi spaaede, at det var kun det første Skridt, og at Tilhængere af denne Beskatning af fast Ejendom ved først givne Lejlighed vilde søge at gaa videre, og at det saa let kunde blive vanskeligere senere at yde Modstand. Den Spaadom er gaaet i Opfyldelse, og selv om man maaske kan have Lov til at haabe, at der i 1930 vil blive flere, der yder Modstand — det kunde i hvert Fald den Tale, det ærede Medlem Hr. Pinholt nu holdt, tyde paa —, kan man maaske deraf lære, hvordan Kampen mod urigtige Principper i Fremtiden skal føres.

Forinden jeg gaar over til en Gennemgang af selve Lovforslaget og belyser, hvad dets Gennemførelse vil betyde, vil det maaske være naturligt at fremsætte nogle principielle Betragtninger angaaende det konservative Folkepartis Stilling til Beskatning af fast Ejendom. Vor Hovedbetragtning er denne, at paa intet Omraade saa meget som paa dette gælder Sætningen: Gamle Skatter er gode Skatter, fordi Ændringer i den faste Ejendomsbeskatning ikke

blot paalægger Besidderne af fast Ejendom nye Byrder — eller giver dem Lettelser; men for øvrigt er det vist sjældent, det gaar den Vej —, men fordi en Ændring nedfælder sig i Ejendommens Værdi, saaledes at den enten, nemlig ved Paalæg, konfiskerer en Del af Ejerens Værdier eller, ved Lettelser, giver ham en Kapitalforøring paa andres Bekostning.

Vi vil ikke have, hverken at Staten skal tage eller give, men at Staten skal behandle Ejendomsbesidderne retfærdigt, og vi er af den Opfattelse, at den Uro, der nu gennem en Aarrække, ja, i Virkeligheden siden 1903, har været paa den faste Ejendomsbeskatnings Omraade, er usund. Vi maa nu meget ønske, at man paa dette Omraade kommer til ganske anderledes stabile Forhold.

Det er klart, at det, hvis man pludselig ophævede al Ejendomsbeskatning her i Landet, vilde betyde en mægtig Kapitalforøring til de nuværende Ejendomsbesiddere, ligesom det er klart, at et stort Skattepaalæg paa Ejendommen vilde betyde, at dens Værdi for Ejeren blev mindre.

Lad os tænke os en Tønde Land, som med den nuværende Ejendomsbeskatning koster 1 000 Kr., den vil uden Tvivl, hvis man lægger en fast aarlig Skat paa ekstra, f. Eks. 50 Kr., falde betydeligt i Pris. Men det er vel ogsaa Mening, thi Slagordet lyder jo, at man ved Skatten skal gøre Jorden billig — det vil sige tage fra de nuværende Besiddere af Ejendomme til Fordel for andre. Men vi maa hævde, at hvis det er en Samfundsinteresse at faa billigere Jord, f. Eks. til Oprettelse af Husmandsbrug — og den Betragtning kan maaske være rigtig —, saa skal det ikke være Ejendomsbesidderne, der kommer til at betale, for at Jorden kan blive billigere, saa maa det være samtlige Borgere i Landet, der skal betale, for at den eventuelle Samfundsinteresse kan ske Fyldest.

Men hvad det angaar, at Jorden bliver billigere, saa maa jeg sige, at Udgifterne bliver i Virkeligheden ikke mindre for de nye Ejere, thi hvad de sparer i Rente, kommer de til at betale i Skat. Jeg kan om Beskatning af fast Ejendom gaa saa vidt, at jeg siger, at der ikke kan gives nogen virkelig Begrundelse for, at Jordejerne skal beskattes mere end andre Formueejere.